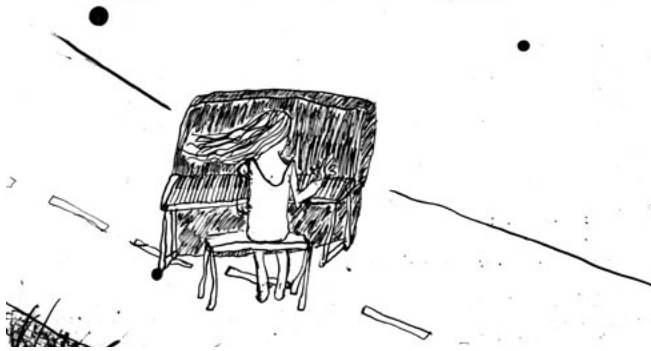

STESO SONGS

34

Fakta om 34.

Hej, jag heter Karolina och bor i Hultsfred. Min ålder handlar det om lite längre ner, häng på.

Mitt första band startades i tonåren och hette Alien She efter Bikini Kill-låten och för att vi kände oss som utomjordingar som hamnat fel. Vi tog riksväg 34 söderut så fort vi gått ut gymnasiet och lite senare blev jag Steso Songs, turnerade med Marit Bergman och sålde jättemånga ex av en CDR jag gjort som hette *Death and pills and scars*. Jag brukade kasta konfetti på mig själv på scenen för att lätta upp stämningen eftersom låtarna var så mörka.

2010 kom skivan *Now it's dark*. Jag spelade i USA och var förband till t ex Hästpojken och Henrik Berggren och Juliana Hatfield och Sun Kil Moon.

Sen gick det några år och jag blev utomjording vid riksväg 34 igen och skrev en låt som handlade både om vägen och min ålder (34 alltså) och det blev incitamentet för att göra klart en skiva. 34:an blev min musa. Jag hade gjort en annan låt,

“Let the darkness down”, som jag inte riktigt visste vad jag skulle göra med för jag tyckte inte att jag sagt nej till mörkret och det var ju ändå en ganska fånig tanke. Men jag tyckte det var fint med ambivalensen och lite rörande på nåt vis att jag försökte mig på att göra någon slags kamplåt för att komma bort från mörkret. Men INGEN kommer undan Smålands mörker.

2008 startade jag min label Lyckan som jag gett ut all min musik genom. Jag tycker inte om när andra bestämmer över mig så jag gör det själv den här gången också, dock med lite hjälp av Lystring förlag och stora och små insatser från alla möjliga. Tacklistan skulle behöva en egen booklet, men det är fint. DIT (do it together) är det nya DIY.

Pressbilderna är givetvis fotade vid väg 34. Av en av medlemmarna i Alien She faktiskt. Dels på en järnvägsbro där Smalspåret gick förr i tiden, dels vid ett litet vattenfall som heter Djävulsfallet. På en bild blåser det i mitt hår. Det är draget från passerande lastbilar.

Foto: Sandra Lönn

Livet på landet är inte gulligt, det är fult och jobbigt och allting lägger ner och avståndet till allting ökar. Jag vill att någon ska utveckla nån virtual reality-grej som kan tvinga alla beslutsfattare (kanske alla andra också) att leva minst en dag i olika typer av människors liv.

Alone with my piano since 1989 sjunger jag i Bury me in my piano och det är sant. Jag har aldrig gillat att prata, men sjunga och spela går bra. Jag vill bara försöka berätta lite om hur det är att vara en som är som jag. Om det nu är jag. Ni vet väl att en måste överdriva saker och ting åt något håll när en gör konst för att det ska bli intressant.

Det handlar lite om döden, anknytningsproblem, föräldraskap och mörkret i Småland. Allting badar i piano.

En dag vaknade jag (eller sov jag?) och skrev ner några datum i min telefon. Det stod 18/4 Let the darkness down, vilket betydde att jag skulle släppa en skiva med det namnet 18/4. Det var bara att lyda. Det fattades några låtar så jag bestämde mig för att skriva 4 låtar på en vecka och välja 2 av dem att spela in. Ganska högt mål för en som snittat ett par låtar om året de senaste åren eftersom det finns 0 sekunder kvar utöver allt tråkigt i livet (jobba) och allt viktigt (barn). Men det gick bra, alla 4 låtarna är med på skivan. Men jag hann inte bli klar till 18/4 och skivan fick en annan titel än jag först tänkt.

Jag skulle spela in några låtar i Stockholm med Åsa Johnsen. Vi ringde en trummis och en basist dagen innan och de ställde upp. Jag bjöd dem på kaffe och lunch i alla fall, några pengar fanns inte, finns aldrig. Vi repade låtarna några gånger och sen spelade vi in. Jag hade mina magiska stenar i fickan hela tiden. Eller på pianot. Jag tänker hela tiden att jag

Klara Wiksten

bara följer med stenarna och att jag ska fortsätta fortsätta fortsätta framåt. Jag har fått dem av Klara Wiksten. Hon har ritat omslaget till singeln Plz don't love me more som kom på Alla hjärtans dag. Låten handlar om någon som nog verkligen inte är så bra på att fira den dagen, vilket i och för sig är hedrande. Men ja. Förutom Klara, så är det 9 andra tecknare som fått varsin låt att rita en bild till. De går att se i en booklet som följer med vinylen. För skivan släpps såklart på vinyl, becks svart.

I Folkets Hus i Hultsfred finns det en biosalong och i den finns det en scen och på den står en flygel. Den har jag spelat in några låtar på. Sång har jag sjungit in på nätterna när barnet somnat.

Jag vill att allt ska bli bra. Jag hoppas att skivan hinner komma från vinylfabriken i tid. Och att någon fattar något. Eller jag vet inte, ingen har fattat något av mig. Eller är det jag som missförstått? Jag brukar tänka att den dag ni förstår slutar jag skriva. Och det vore ju trist. Eller. Vad ska jag göra då.

Jag ägnar mer tid åt att hålla på med ved och att elda än att skriva musik. Och typ att diska. Hade tänkt skaffa diskmaskin och tillägnat albumet till den (som en hommage till Märta Tikkanen som tackade sin diskmaskin ”av märket Constructa” i Nu imorron(1970)) men det var så komplicerat och dyrt att installera så det kanske får bli till nästa album.

Tror ni det kommer att ta nio år att göra klart det? Hoppas inte. Det kanske tar 9 månader.

Om du som läser detta inte orkar läsa detta, så finns det en bild här bredvid som Ester Eriksson tecknat och som beskriver skivan helt perfekt.

SAMMANFATTNING FÖR DE SOM INTE ORKAR LÄSA ALLT

- albumet 34 släpps 18 maj 2018 och handlar om riksväg 34
- tillkomsten av skivan är helt slumpmässig
- 10 konstnärer, bland andra Klara Wiksten, Ester Eriksson, Sammy Harkham, Berliac och Caroline Sury, har ritat varsin bild till varsin låt
- skivan kommer på vinyl svart som smålands mörker, tillsammans med en booklet med ovan nämnda bilder
- skivan ges ut på min egen label lyckan i samarbete med Lystring förlag
- nästa skiva kommer kanske om 9 månader och kommer förhoppningsvis vara tillägnad en diskmaskin

lyckan
LYSTING

